

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Lagermax spedice a logistika s.r.o.**, IČ 48035131, se sídlem v Praze 6, U Prioru 1, zastoupeného JUDr.Evou Koubovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Vinohradská 6, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Praha**, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 4.2.2011, č.j.: 2963/-3/2011-170100-21

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Celního ředitelství v Praze, (dále též žalobou napadeného rozhodnutí), jímž žalovaný správní úřad zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 ze dne 23.6.2010, č.j.: 22776/2010-176500-021, kterým bylo rozhodnuto o celním deliktu a žalobci byla uložena pokuta ve výši 16.000,-Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v podané žalobě namítl, že celní orgány ve svých rozhodnutích vycházejí z předpokladu, že žalobce porušil celní předpisy tím, že při celním deklarování zboží pro svého zákazníka OPIUMEX EUROPE s.r.o., jehož byl zástupcem v celním řízení, uvedl na celních deklaracích nesprávnou položku celního sazebníku a zboží nesprávně celně zařadil, čímž došlo k úniku na cle.

Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru tento předpoklad nebyl dostatečně v řízení prokázán, že celní úřad dostatečně nezjistil skutkový stav a nezjistil, jaké zboží bylo skutečně vezeno a žalobcem zařazováno. Při provádění následné kontroly neměl celní úřad k dispozici skutečné dovážené zboží *in natura* ani jeho vzorky, není tedy nijak

prokazatelné, zda se toto zboží shodovalo se zbožím dováženým. V odůvodnění rozhodnutí o celním deliktu bylo uvedeno, že zboží bylo ztotožněno podle faktur – ve skutečnosti ale na fakturách tyto údaje uvedeny nebyly ani nejsou, tímto způsobem zboží být ztotožněno nemůže. Z kontrolního protokolu následně vyplývá, že zboží při kontrole nebylo předvedeno. Otázka, jaké zboží bylo tedy skutečně dovezeno, která je základní pro posuzování celé kauzy, nebyla ani v odvolacím řízení nijak blíže zkoumána a ani odvolací správní úřad se na námitky účastníka řízení nezaměřil a nevypořádal se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí celního ředitelství. Neobjasnění skutečného stavu věci představuje porušení základních procesních zásad, uvedených v ustanovení § 50 odst.1, 3 a 4 správního řádu a v souladu s platnou judikaturou jde o natolik závažnou vadu řízení a následného rozhodnutí, že znamená jeho neprezkoumatelnost a nezákonnost.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že následná celní kontrola, jejímž výsledkem mělo být zjištění, dávající základ pro potrestání účastníka řízení, nebyla navíc zahájena a provedena ani formálně náležitým způsobem. Žalobce nebyl o zahájení a průběhu následné kontroly nijak vyrozuměn, nemohl nikterak uplatnit svá práva a mít vliv na výsledky kontroly a na průběh dokazování, nemohl mít ani návrhy na doplnění dokazování a uplatnit rozpory, které se v podkladech objevily a nemohl poukazovat na rozpory ve výpovědi příjemce ani vidět předložené zboží a podobně. Žalobce poukázal na judikaturu Ústavního soudu, konkrétně na náleze ze dne 18.11.2008, sp.zn. I.ÚS 1835/07, v němž Ústavní soud judikoval, že případná neústavnost postupů správního orgánu při zahájení kontroly nemůže být zhojena ani tím, že by v průběhu kontroly bylo prokázáno, že ke zkrácení daně či cla skutečně došlo, neboť dodatečnými platebními výměry by byla povinnost subjektu stanovena od počátku neústavním postupem.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl nedostatečné správní uvážení a nepřiměřeně vysokou a neprezkoumatelným způsobem uloženou pokutu. Jestliže má správní úřad oprávnění uložit delikventovi pokutu, je protiváhou tohoto diskrečního oprávnění povinnost správního úřadu volné úvahy užít a její užití náležitě zdůvodnit, tedy zabývat se všemi hledisky každého jednotlivého případu, provést nezbytné důkazy a vyvodit z nich skutková a právní zjištění. Z napadeného rozhodnutí celního úřadu není podle názoru žalobce náležitě jasné, jak se správní úřad vypořádal s konkrétními okolnostmi případu, jak tyto hodnotil a provedené důkazy jak posuzoval jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Není jasné, jakými konkrétními úvahami se při určení výše pokuty řídil a v jakých rámcích se v jeho rozhodování pohybovalo. Rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 16.000,-Kč při dolní hranici vyvolává v žalobci přesvědčení, že není zřejmé, proč konkrétně byla uložena pokuta právě v dané výši, veškeré úvahy celního orgánu se omezují na uvedení celní hodnoty, úniku na cle a opakování porušení povinnosti u špeditéra, tyto jsou však v podstatě univerzálně použitelné na jakýkoli případ a na jakoukoli výši pokuty. Pokud by míra závažnosti porušení povinnosti byla skutečně zhodnocena s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu, pak má žalobce za to, že stanovená částka pokuty je vzhledem k výše uvedenému nepřiměřeně vysoká. Sankce nerespektuje podle názoru účastníka nezbytnou míru sankce, aby byl chráněn veřejný zájem státu, ale současně se neomezovala a neničila poctivá podnikatelská aktivita účastníka řízení. Podle názoru žalobce možná více než celé napadené rozhodnutí vyjadřuje skutečnost, že celní úřad zcela marginálním způsobem nepochopil pravidla a mezi správního trestání ani pravomoci a jím odpovídající povinnost dané mu zákonem v institutu správního uvážení, což se promítlo do napadeného rozhodnutí.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 1.9.2011 vyplývá, že žalovaný má za spolehlivě zjištěné, že jednáním žalobce, vystupujícím v celním řízení v pozici nepřímého zástupce a jednajícím vlastním jménem ve prospěch zastoupené osoby OPIUMEX EUROPE, s.r.o., byl porušen zájem společnosti způsobem uvedeným v ustanovení § 293 celního zákona, kdy žalobce způsobil, že zboží bylo propuštěno do režimu volného oběhu na základě nesprávných údajů, čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu celního deliktu podle ustanovení § 298 odst.1 celního zákona ve znění platném k datu dovozu, za což byl sankcionován podle ustanovení § 299 odst.2 celního zákona pokutou ve výši 16.000,-Kč.

Žalovaný považuje označení jednotlivých výrobků na fakturách a popis dovezených výrobků v protokole o podaném vysvětlení ze dne 18.12.2009 za dostatečně věrohodný důkaz toho, jako zboží bylo skutečně dovezeno. Protože mělo zařazení zboží pod příslušný číselný kód kombinované nomenklatury přímý vliv na výběr sazby cla ve společném celním sazebníku Společenství, byla ovlivněna i výše cla. Dlužné clo bylo Celním úřadem Praha Ruzyně dodatečnými platebními výměry doměřeno příjemci zboží OPIUMEX EUROPE s.r.o. Žalovaný má ztotožněním předmětného zboží podle jednotlivých faktur a z popisu zboží uvedeného v protokolu o podaném vysvětlení ze dne 18.12.2009 dostatečně prokázané, že dovezené zboží bylo žalobcem pod kód kombinované nomenklatury zařazeno nesprávně. Na základě uvedeného byl skutkový stav ohledně dovezených přístrojů, které jsou hotovými výrobky, spolehlivě zjištěn a to znamená, že zboží bylo propuštěno na základě nesprávných údajů do režimu volného oběhu. Nejedná se o vadu, která by měla za následek nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí.

Řízení o celním deliktu bylo se žalobcem zahájeno řádným způsobem. Žalobce měl možnost seznámit se se skutečnostmi, zjištěnými při následné kontrole u příjemce zboží a žalobci jako osobě, která v celním řízení uvádí údaje o zboží, vyplývá zákonná povinnost zboží sazebně zařadit a nést za správnost zařazení odpovědnost. Uvedením nesprávných údajů o sazebním zařazení zboží naplnil žalobce skutkovou podstatu celního deliktu podle ustanovení § 298 odst.1 celního zákona a byl za něj sankcionován pokutou ve výši 16.000,-Kč.

Pokuta ve výši 16.000,-Kč, která byla výsledkem volné úvahy Celního úřadu Praha D8, nepředstavuje natolik negativní důsledky a zatížení, o kterých žalobce ve své žalobě uvádí a rozhodně nejde o nepřiměřené opatření. Deklarant je ze zákona povinen uvést celní deklaraci správné a pravdivé údaje a pokud této povinnosti nedostojí, dopouští se porušení nebo ohrožení zájmu společnosti. Uložená sankce za celní delikt je přiměřená, představuje zhruba dvacet procent dodatečně doměřené výše zákonné daňové povinnosti a tvrzení žalobce o tom, že správní úřad posoudil věc po právní a skutkové stránce nesprávně a vydal nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí, je v uvedených souvislostech neprůchodné.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 22.5.2012 zástupkyně žalobce navrhla s odkazem na písemné vyhotovení žaloby, aby žalobě bylo v plném rozsahu vyhověno. V rámci řízení o uložení pokuty nebyl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav věci, nebylo zjištěno, jaké zboží bylo dovezeno a jaké mělo funkce, když fyzicky je správní orgány neměly k dispozici. K dispozici neměly ani vzorky, vycházely z informací příjemce zboží, tyto informace však byly odlišné od toho, jaké informace měl k dispozici žalobce. Nelze vycházet ani z faktur, protože ani ve fakturách nejsou uvedeny konkrétní údaje o funkcích dovážených výrobků. Řízení o vydání dodatečných platebních výměrů bylo

vedeno bez přítomnosti žalobce, žalobce se k nim nemohl vyjádřit a lze pouze spekulovat, proč se příjemce zboží dodatečným platebním výměřům nebránil. Řízení o doměření cla a řízení o uložení pokuty jsou samostatnými řízeními a v rámci řízení o uložení pokuty bylo povinností správního orgánu zjistit skutečný stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti. Podle názoru žalobce se tak nestalo, proto namítá i nedostatky následné kontroly, která byla provedena bez přítomnosti žalobce, ačkoliv byl zástupcem příjemce zboží. Žalobce nebyl vyrozuměn o konání této kontroly a žalobce má za to, že proběhla v rozporu se zákonem.

Zástupkyně žalovaného správního úřadu u jednání soudu předložila dodatečné platební výměry, vydané dne 22.1.2010 Celním úřadem Praha - Ruzyně ve vztahu k odběrateli zboží. Tyto dodatečné platební výměry mají význam i pro danou věc, kde sice je předmětem řízení uložení pokuty za správní delikt, přestože se týkají celního zařazení. K podané žalobě zástupkyně žalovaného uvedla, že se všemi námitkami, které byly uplatněny jak v žalobě, tak při jednání u soudu, se žalovaný vypořádal ve svém vyjádření ze dne 1.9.2011. Skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn, když v rámci kontroly bylo zboží ztotožněno podle faktur, kde jsou uvedeny konkrétní názvy dovezeného zboží a ke ztotožnění došlo i podle popisu příjemce tohoto zboží. Následná kontrola, provedená Celním úřadem Hradec Králové, byla prováděna proto, že příjemce zboží měl informaci o tom, jaké zboží konkrétně bylo dovezeno. Řízení o doměření cla je pak samostatným řízením, jehož účastníkem žalobce být nemohl. Poté, kdy bylo zahájeno řízení o případném vyvození deliktní odpovědnosti žalobce, byl žalobce se všemi rozhodnými doklady seznámen a měl možnost se k nim vyjádřit.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Rozhodnutími v celním řízení na základě jednotného správního dokladu ze dne 19.2.2007, 10.2.2007 a 30.3.2007, bylo právnické osobě Lagermax expedice a logistika s.r.o. jako nepřímému zástupci příjemce zboží OPIUMEX EUROPE, s.r.o., propuštěno Celním úřadem Praha Ruzyně předmětné zboží do celního režimu volný oběh.

Za účelem ověření správnosti u vyměřeného cla a správnosti údajů, uvedených v písemných celních prohlášeních, zahájil Celní úřad v Hradci Králové následnou kontrolu u příjemce zboží - společnosti OPIUMEX EUROPE s.r.o. Dne 21.1.2010 vydal Celní úřad v Hradci Králové kontrolní protokol o provedení následné kontroly, ve kterém bylo konstatováno nesprávné sazební zařazení zboží u některých položek.

Rozhodnutím ze dne 22.1.2010 Celní úřad v Praze Ruzyni příjemci zboží OPIUMEX EUROPE s.r.o. doměřil clo v celkové výši 81.596,-Kč.

Celním úřadem Praha Ruzyně byla věc postoupena na věcně a místně příslušný Celní úřad Praha D8 v souvislosti s jednáním, kterého se měl dopustit žalobce jako nepřímý zástupce příjemce zboží uvedením nesprávných údajů při propuštění zboží do režimu volného oběhu podle ustanovení § 293 odst.1 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění platném k datu dovozu. Uvedením nesprávného sazebního zařazení zboží v kolonce č. 33 - zbožíový kód měl žalobce naplnit skutkovou podstatu celního deliktu podle ustanovení § 298 odst.1 celního zákona.

Oznámením ze dne 3.3.2010 zahájil Celní úřad Praha D8 se žalobcem řízení o celním deliktu, přičemž současně žalobci stanovil lhůtu na činění návrhů usnesením z téhož data.

Žalobce využil svého práva a k zahájenému správnímu řízení se vyjádřil písemností ze dne 25.3.2010, čj: 10511/2010-176500-021.

Po provedeném řízení a seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí vydal dne 23.6.2010 Celní úřad Praha D8 rozhodnutí č.j.: 22776/2010-176500-021, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 16.000,-Kč a uložil mu povinnost hradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 2.7.2010 včasné odvolání, které na výzvu celního úřadu doplnil podáním ze dne 16.7.2010. V něm žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě.

O podaném rozhodnutí rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4.2.2011, jímž odvolání žalobce zamítlo a rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 potvrdil se závěrem, že v řízení bylo nepochybně prokázáno, že došlo k nesprávnému zařazení, byť složitě technického zařízení a specializovaného technického zboží, přičemž při stanovení výše pokuty celní úřad vycházel z významu chráněného zájmu, který byl porušen, žalovaný se ztotožnil s názorem správního úřadu prvního stupně a uvedl, že výše celního úniku je významnou okolností pro posouzení výše ukládané sankce. Ani skutečnost, že celní dluh byl zaplacen, nelze brát jako okolnost svědčící ve prospěch odvolatele a vzhledem k možnosti, kterou připouští ustanovení § 298 celního zákona, tj. uložit sankci pokuty až do čtyř milionů Kč, sankce pokuty, kterou uložil celní úřad do výši 16.000,-Kč je jednoznačně na spodní hranici a jedná se o přiměřenou pokutu za nesprávné sazební zařazení zboží v této věci.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a o podané žalobě uvažil následně:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž žalovaný správní úřad zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 a pravomocně tak bylo rozhodnuto o celním deliktu, jehož se měl dopustit žalobce a žalobci byla uložena pokuta ve výši 16.000,-Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Podle ustanovení § 293 odstavec 1 písmeno d/ celního zákona, účinného v době dovozu předmětného zboží, celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Podle ustanovení § 298 celního zákona, účinného v době dovozu předmětného zboží, se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v ustanovení § 293 tohoto zákona. Podle ustanovení § 299 odstavec 2 celního zákona ve znění účinném v době dovozu předmětného zboží, za porušení celních předpisů, uvedených v ustanovení § 293 písm.a/ až f/ lze uložit pokutu až do výše 4.000.000,- Kč

V prvé žalobní námitce žalobce namítl, že podle jeho názoru nebyl dostatečně v řízení prokázán předpoklad, že žalobce porušil celní předpisy tím, že při celním deklarování zboží

pro svého zákazníka OPIUMEX EUROPE s.r.o., jehož byl zástupcem v celním řízení, uvedl na celních deklaracích nesprávnou položku celního sazebníku a zboží nesprávně celně zařadil, čímž došlo k úniku na cle. Celní úřad dostatečně nezjistil skutkový stav a nezjistil, jaké zboží bylo skutečně vezeno a žalobcem zařazováno, když při provádění následné kontroly neměl celní úřad k dispozici skutečné dovážené zboží *in natura* ani jeho vzorky, není tedy nijak prokazatelné, zda se toto zboží shodovalo se zbožím dováženým.

Uvedenou žalobní námitku neshledal městský soud důvodnou. Podle názoru soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečným způsobem. Soud dospěl k závěru, že je na obchodníkovi, jenž svoji podnikatelskou činnost vyvíjí v rámci zastoupení jiného před celními a daňovými orgány při dovozu zboží ze zahraničí, aby věnoval zvýšenou pozornost tomu, že se následně dá dovážené zboží zkontrolovat. Opačný výklad oprávnění a povinností jak celních orgánů, tak samotných podnikatelských subjektů, vyvíjejících činnost v rámci dovozu zboží (tak, jak jej v podané žalobě prezentuje žalobce), by nepochybně vedl k absurdnímu závěru o nemožnosti provést následnou kontrolu propuštěného zboží u jeho příjemce, což jistě nebylo cílem zákonodárce a smyslem existující právní úpravy. Soud neshledal nedostatečnost či dokonce nezákonnost v postupu správních úřadů, pokud vycházely z listinných dokumentů, které zboží v celním řízení doprovázely a dokumentů, které správní úřad v rámci následné kontroly získal u odběratele zboží, neboť předmětné faktury jsou základní listinou, z níž má vyplývat, o jaký druh a typ zboží se jedná. Pokud jsou údaje o druhu a typu dováženého zboží na fakturách správně, úplně a věrně uvedeny, nebrání podle názoru soudu nic tomu, aby správní úřad následně a dodatečně ztotožnil, jaké funkce to které dovezené zboží mělo a tím podrobit přezkumu závěry o správnosti sazebního zařazení dováženého zboží na jednotném sazebním dokladu. Z uvedeného důvodu soud dovodil, že předmětné faktury byly v konkrétním posuzovaném případě dostatečným vodítkem pro posouzení, zda v konkrétních případech dovozu zboží došlo či nedošlo ke správné celní deklaraci zboží. Od tohoto závěru se pak – zcela v souladu se zásadami logiky – odvíjí i závěr o tom, zda byly či nebyly splněny předpoklady, s nimiž celní zákon spojuje odpovědnost žalobce za jednání, které má znaky správního deliktu.

Označení jednotlivých výrobků na fakturách a popis dovezených výrobků v protokole o podaném vysvětlení ze dne 18.12.2009 lze tedy podle názoru soudu považovat za dostatečně věrohodný důkaz toho, jako zboží bylo skutečně dovezeno, tím spíše za situace, kdy žádným jiným důkazním prostředkem nebyl tento důkaz zpochybněn. Je zřejmé, že zařazení zboží pod příslušný číselný kód kombinované nomenklatury mělo přímý vliv na výběr sazby cla ve společném celním sazebníku Společenství a že tímto zařazením byla ovlivněna i výše cla. Jak vyplývá z doplněného dokazování při jednání soudu, dlužné clo bylo Celním úřadem Praha - Ruzyně dodatečnými platebními výměry pravomocně doměřeno příjemci zboží OPIUMEX EUROPE s.r.o. Soud proto neshledal žádné důvody pro žalobcem vznesené pochybnosti o tom, že dovezené zboží bylo žalobcem pod kód kombinované nomenklatury zařazeno nesprávně. Na základě uvedených dílčích závěrů lze uzavřít, že skutkový stav ohledně dovezených přístrojů, které jsou hotovými výrobky, byl zjištěn spolehlivě do takové míry, že lze mít za to, že zboží bylo propuštěno na základě nesprávných údajů do režimu volného oběhu a že byly splněny zákonem stanovené předpoklady pro vyvození deliktů odpovědnosti žalobce.

Nedůvodnými shledal soud i žalobní argumenty, uvedené ve druhém žalobním bodě, ve kterém žalobce namítal, že následná celní kontrola, jejímž výsledkem mělo být zjištění, dávající základ pro potrestání účastníka řízení, nebyla navíc zahájena a provedena ani

formálně náležitým způsobem. Nezákonnost provedené následné kontroly nelze spatřovat a vyvozovat ze skutečnost, že žalobce nebyl o zahájení a průběhu následné kontroly nijak vyrozuměn, že nemohl nikterak uplatnit svá práva a mít vliv na výsledky kontroly a na průběh dokazování, nemohl mít ani návrhy na doplnění dokazování a uplatnit rozpory, které se v podkladech objevily a nemohl poukazovat na rozpory ve výpovědi příjemce ani vidět předložené zboží a podobně. Je tomu tak proto, že následná kontrola byla prováděna nikoli u žalobce, ale u příjemce zboží, u společnosti OPIUMEX EUROPE s.r.o., tedy u zcela jiného, od žalobce odlišného subjektu. Na tomto závěru nemění ničeho ani žalobcem citovaná judikatura Ústavního soudu (nález ze dne 18.11.2008, sp.zn. I.ÚS 1835/07), neboť v uvedeném nálezu se sice Ústavní soud zabýval otázkou neústavnosti postupů správního orgánu při zahájení kontroly a její nemožností dodatečného zhojení, avšak za zcela odlišné skutkové a právní situace. Žádný obecně závazný právní předpis nezakládá právo žalobce coby zástupce příjemce zboží účastnit se následné kontroly sazebního zařazení dovezeného zboží u jeho příjemce a v případě řízení o dodatečném doměření cla příjemci zboží a řízení o správním deliktu podle ustanovení § 293 odstavec 1 písmeno d/ celního zákona jsou zcela odlišná, samostatná řízení s odlišným okruhem jejich účastníků.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl nedostatečné správní uvážení a nepřiměřeně vysokou a nepřezkoumatelným způsobem uloženou pokutu. Ani tuto žalobní námitku neshledal městský soud důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního úřadu prvního stupně je zřejmé, že při úvaze o výši uložené pokuty žalobci vycházely správní úřady obou stupňů jednak ze znění ustanovení § 299 celního zákona, jednak z významu chráněného zájmu, který byl porušen. Soud se ztotožnil s názorem správních úřadů o tom, že výše celního úniku je okolností významnou pro posouzení výše ukládané sankce. Při úvaze o přiměřenosti uložené sankce je nutno vycházet ze znění ustanovení § 298 celního zákona, tj. z možnosti správního úřadu uložit sankci pokuty až do výše čtyř milionů Kč. Za této situace je sankce pokuty, kterou uložil celní úřad v částce 16.000,-Kč, pokutou na samé spodní hranici a z odůvodnění rozhodnutí obou správních úřadů je zřejmé, jakými skutkovými a právně významnými okolnostmi posuzované věci se správní úřady řídily při zaujetí stanoviska, že se jedná o přiměřenou pokutu za nesprávné sazební zařazení zboží v této konkrétní věci. Žalovaný ve svém odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl hodnocení skutkového jednání, které bylo předmětem posuzování správního úřadu a v odůvodnění rozhodnutí ohledně výše uložené sankce jsou obsažena zákonem požadovaná kritéria. Z celého obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti byly správním orgánem hodnoceny a zákonná kritéria pro rozhodnutí o výši uložené pokuty tak byla dle názoru soudu dodržena a meze správního uvážení správního orgánu nebyly překročeny.

Žalobce se domáhal rovněž toho, aby městský soud – za situace, kdy shledá žalobní námitky nedůvodnými – sankci uloženou mu napadeným rozhodnutím správního úřadu přiměřeně snížil či od uložení pokuty upustil. Moderační právo soudu, které vyplývá z ustanovení § 78 odstavce 2 s.ř.s., je však vázáno na vyhodnocení, že v tom kterém konkrétním případě se nejedná jen o pokutu nepřiměřenou, ale musí jít o pokutu zjevně nepřiměřenou. Vycházel-li soud při úvahách o přezkoumatelnosti závěrů správních úřadů ohledně výše ukládané pokuty z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, došel – jak již bylo výše uvedeno - k závěru, že jak správní úřad prvního stupně, tak i žalovaný odvolací správní úřad zvažoval řadu okolností posuzované věci a v odůvodnění rozhodnutí se náležitě vypořádal s požadavkem na odůvodnění výroku o konkrétní částkou ukládané sankci. Z toho důvodu soud dospěl k závěru, že nejsou splněny předpoklady pro vyhovění návrhu žalobce na

snížení uložené sankce, když z hlediska zákona byla žalobci pokuta uložena v dolní hranici zákonné sazby a napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění správního uvážení žalovaného správního úřadu, které soud shledal vzhledem k požadavkům ustanovení § 299 celního zákona dostatečným. Úvaha soudu o možnosti snížit výši sankce či o možnosti upustit od potrestání je konzumována zamítavým výrokem soudu ve věci samé a z tohoto důvodu soud nepovažoval za nezbytné rozhodnout o těchto návrzích žalobce samostatným výrokem.

Na základě všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že podaná žaloba nebyla podána důvodně, proto podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. žalobu v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu nákladů řízení podle úspěchu ve věci příslušelo žalovanému správnímu orgánu, jemuž však žádné nad rámec činnosti správního orgánu prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 22.května 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu